

IBID. / Η απόθεση ως αναφορά (περίληψη)

IBID. (Συντομογραφία του Λατινικού Ibidem, με σημασία “στον ίδιο τόπο”)

Είναι όρος που χρησιμοποιείται για να προσδιοριστεί μία βιβλιογραφική παραπομπή από πηγή η οποία αναφέρθηκε στην αμέσως προηγούμενη υποσημείωση. Για να εντοπιστεί η πηγή του ibid. κάποιος θα πρέπει να ανατρέξει στην ίδια πηγή με αυτή της πιο πάνω παραπομπής.

*Ibid. είναι συντομογραφία στην οποία τα δύο τελευταία γράμματα της λέξης είναι απόντα· έτσι δέχεται πάντοτε τελεία σε κάθε χρήση.

Το παρόν έργο, επιδιώκει μια αναπαραστατική ενοποίηση ετερόκλητων αστικών αποσπασμάτων μέσω ενός αρχιτεκτονικού λεξιλογίου “σχεδιαστικής κατοχής”.

Η θεμελιακή έννοια του όρου “ερειπωμένα κέντρα πόλεων” εμπεριέχεται σε μία λέξη: **μετακίνηση**. Είναι αυτή η μετά-νεωτερική διαδικασία ανέυσης κίνησης (άλλοτε από ανάγκη και άλλοτε από επιλογή) στην οποία τίθεται ο σύγχρονος άνθρωπος, ως διαμόρφωση παροντικής - ετεροτοπικής ταυτότητας· αυτή η διαρκής διεργασία αναζήτησης της ατομικής εμπειρίας που δεν αποτελεί (πάντα) ελεύθερη επιλογή. Αντιθέτως, μεταλλάσσεται σε βιογραφική “καταδίκη” με σκοπό τη σύνταξη κάποιας “ένότητας” μέσω συρραφής αποσπασματικών οικείων ή ξένων επιλογών. Ο προσδιορισμός της μετακίνησης εμπεριέχει το άτομο και τα αντικείμενα που ο ίδιος θέτει στην ίδια με αυτόν μοίρα ή σε αυτά που αφήνει πίσω του και η απόθεση αυτών, εντός του σώματος μιας κάποιας πόλης, τα καθιστά ασφαλή και “ελεγχόμενα”, μέσω μιας διαδικασίας πένθους και λύτρωσης· συντάσσοντας παράλληλα το νέο αστικό αρχείο, ως αφετηρία και τέλος*. Ο “ανέστιος” πια πολίτης καθιστά εαυτόν ως “ελεύθερο” άτομο, επιδιώκοντας μια ακροβασία ανάμεσα στον αδιαίρετο και τον θραυσματικό εαυτό του, μέσω ετεροτοπικής αναφοράς νοσταλγίας και μνήμης. Η “οικεία υλικότητα” έτσι, γίνεται μία ακόμα αστική υπο-δομή και η “ταφή” της συνιστά πολιτική πράξη. Ως αποτέλεσμα αναμένεται η “αναπάντερη διείσδυση” στα έγκατα μιας νέας πιθανολογικά επαυξημένης αστικότητας, επιχειρώντας τη μετάβαση σε τόπους μέχρι πρότινος “ανύπαρκτους”, μέσω διαδικασιών “απόδρασης” και απώτερο θεμελιακό στόχο την επιστροφή σε μελλοντικούς κόσμους, ανακαλύπτοντας την πόλη όπως θα είναι.

*υπό την έννοια της ολοκλήρωσης

IBID. / Deposition as reference (resume)

IBID. (Short from Latin Ibidem, meaning “in the same place”)

Is the term used to provide an endnote or footnote citation or reference for a source that was cited in the preceding endnote or footnote. To find the ibid. source, one must look at the reference preceding it.

*Ibid. is an abbreviation where the last two letters of the word are not present; thus, it always takes a period (full stop) in every usage.

The project aims to a unified representation of heterogeneous urban fragments through an architectural vocabulary of an eternal “elaborated possession”.

The fundamental component of the term “deserted city centers” exists in one word: **locomotion**. The post-modern eternal moving procedure (because of requirement or intention) in which contemporary humans are involved so to compose a current heterotopic identity; a procedure transformed in a life-long biographical conviction as an instrument of constructed unity via stapling fragmented decisions. Additionally, the definition of moving embodies the matter which the human decides to take with him or to live behind. The deposition of this matter in the city’s body sets it safe and controlled under an elegiac atmosphere, forming in parallel a contemporary urban archive. The atopic citizen becomes “free from materiality” and tries a funambulism between divided personality through a heterotopic reference under nostalgia and memory. The intimate materiality thus becomes an augmented urban infrastructure and its interment forms a crucial political action. As a result we attempt an unexpected penetration in the deepest urban body willing for a future discover of the city as it would be.

Τίτλος Διπλωματικής Εργασίας: **IBID.**

Ibid. (συντομογραφία από το Λατινικό *Ibidem*, που σημαίνει: “στον ίδιο τόπο” _ “in the same place”)

Είναι ο όρος που χρησιμοποιείται για να παρέχει μια υποσημείωση ή σημείωση, παραπομπή ή αναφορά για μια πηγή που αναφέρθηκε στην προηγούμενη υποσημείωση ή σημείωση σε ένα γραπτό κείμενο. Για να βρεθεί η *ibid.* πηγή, θα πρέπει κάποιος να ανατρέξει και να εξετάσει την αμέσως προηγούμενη αναφορά.

*ήδη από τον τίτλο, γίνεται η πρώτη προσπάθεια υπονόησης - αναφοράς του γενικού πλαισίου της εργασίας: Η σύγχρονη πόλη, ο τόπος του αεικίνητου ανθρώπου-πολίτη (ενός άλλου τύπου σύγχρονου νομά) και η συνεχής ανάγκη “απαγκίστρωσης” του ατόμου από το δεδομένο περιβάλλον του, οφείλει (η πόλη) να αναπτύξει εκείνες τις υποδομές ώστε να απελευθερώνει την νοητική εξάρτηση του πολίτη και την επαναφορά της υλικής του υπόστασης, ως η μόνη πλέον εν δυνάμει υπό μετακίνηση δομή.

Ως γενικότερη επεξήγηση, σας θυμίζω, απαριθμώντας τα, τα κυρίαρχα ζητήματα επί των οποίων εστίασε η έρευνά μου:

- i. Μετανάστευση - Μετακίνηση
- ii. Δομές υπό μετακίνηση
- iii. Πολίτης (και η ταυτότητά του)
- iv. Δυαδική πόλη (επίσημη - ανεπίσημη, έκθετη - άδυτη)
- v. Αρχείο - Επιτήρηση - Κατοχή

Ας πάρω τα πράγματα από την αρχή: Από το πρώτο μου κείμενο ως γενική πρόθεση Διπλωματικής Εργασίας καθώς και από τις πρώτες μας συζητήσεις, κύριο ζητούμενο ήταν η αναζήτηση υπό-δομών ως μελλοντικά κεκτημένα της πόλης με σκοπό την επαύξησή της καθώς και την θεμελιακή υποστήριξη στον παρελθοντικό, παροντικό καθώς και μελλοντικό πολίτη της.

Τότε μου επισημάνατε την αδυναμία της πόλης να ταυτιστεί (ως μορφή και ως υλικό δίκτυο) με αυτό που συμβαίνει στο εσωτερικό της καθώς και στις άυλες προεκτάσεις της. Επίσης εστίασατε στην ανάγκη τοπικότητας ή καλύτερα εντοπιότητας και όχι γενικόλογης - χαοτικής επίκλησης εξεύρεσης λύσης.

Από τότε έως και σήμερα τα κείμενα στα οποία ανέτρεξα και εστίασα την αναζήτησή μου (τα παραθέτω στο τέλος) είχαν σχεδόν πάντοτε την ίδια γενική προβληματική: την έννοια του εν συνεχεία μετακινούμενου πολίτη (ενσώματη ή ασώματη), της φιλοξενίας, της επιτήρησης, της αποθήκευσης (στατικής ή δυναμικής), του αποθέματος, της παραίτησης ή της αίτησης επί της ταυτότητας, η εξάρτηση ή η άρνηση υπό υλικά κεκτημένα, των νόμων επί των πολιτών κ.τ.λ.

Εδώ θα κάνω μία “προβοκατόρικη” τοποθέτηση: Η πόλη, εκτός των θεσμών που τη διοικούν και των δικτύων που την διαπερνούν, συνίσταται επιπλέον από το εσωτερικό, άδυτο, φερόμενο, υλικό της απόθεμα. (αταίριαστη σχέση σχήματος και περιεχομένου) Και αυτό γιατί οι πολίτες πλέον, παραιτούνται της ες αεί εντοπιότητας και γίνονται παρελθοντικοί ή μελλοντικοί αρνητές -

υποστηρικτές της. Άρα οι πόλεις ταυτόχρονα μετατρέπονται σε αφετηρίες, ενδιάμεσους σταθμούς και προορισμούς. Τι όμως είναι αυτό που αφήνουν πίσω ή παίρνουν μαζί τους; Εδώ σαν αφετηρία ανάπτυξης της ιδέας σας παραθέτω 2 παράλληλες εικόνες (βλέπε πίσω)

Η σύγκριση των ανωτέρω εικόνων, αποτελεί “ επικουρικό ” στοιχείο στα “αναγκαία” ίδιων ατόμων πριν και μετά την απόφαση-επιλογή να μετακινηθούν από την εστία τους. Η σχέση τους συνιστά εμπράγματο απόδειξη του μετασχηματισμού των ατόμων-πολιτών. Τα στοιχεία-αντικείμενα που επιλέχθηκαν αφορούσαν στοιχεία “ταυτότητας” και ενσυνείδητης - εμπρόθετης πράξης, ενώ αυτά που απαιτούνται, αποτελούν αναγκαία υλικά σωματικής επιβίωσης.

Τίθεται λοιπόν ένα κύριο ζήτημα: Τι ανήκει τελικά στην πόλη; Της ανήκει ό,τι ανήκει στους πολίτες (εφόσον τα εγκολπώνεται), ή επιπλέον, έχει τη δικαιοδοσία - δυνατότητα - ικανότητα, να εγγυηθεί την προστασία τους;

Ας πάμε λοιπόν στην παρουσίαση της πρότασης, η οποία κατά τη διάρκεια της σταδιακής επεξήγησής της, θα επιχειρήσει να απαντήσει στα ερωτήματα που παράλληλα γεννά.

i. Πρόθεση αποτελεί η δημιουργία ενός υπόγειου χώρου αποθήκευσης στοιχείων (υλικών αντικειμένων) από τους “πολίτες” και υπό την εγγύηση - επιτήρηση - διατήρηση, της θεσμικής πόλης.

ii. Ο χώρος δεν θα είναι πεπερασμένος. Η εξέλιξη του θα συμβαίνει ταυτόχρονα με την αύξηση της τιθέμενης ύλης και παράλληλα μέσω της αφαίρεσης ύλης από το “σώμα” της πόλης.

iii. Η εξέλιξή του θα συμβαίνει επιτόπια, λαμβάνοντας υπ’ όψιν τις άδυτες υποδομές της πόλης: σύγχρονες (δίκτυα μεταφοράς παροχών, δεδομένων, ατόμων) καθώς και τις παρελθοντικές (αρχαίο υλικό απόθεμα)

iv. Οι πολίτες (όχι απαραίτητα οι κάτοικοί της) θα επιλέγουν κυρίαρχα τα στοιχεία που επιθυμούν να διαφυλάξουν επί του “αστικού αρχείου”. Εδώ υπάρχει επίσης μία διπολική σχέση: Τη στιγμή που ο πολίτης θέτει τα προσωπικά του στοιχεία, συντελείται η πρωταρχική άρνηση της σχέσης εξάρτησης του από αυτά. Επιπλέον αναφορά, στη δυναστεία της υλικής περιφοράς (επίκληση στο μαρτύριο του Σίσυφου)

v. Η έννοια της αρχειοθέτησης, με την παράλληλη παραίτηση από την συνεχή κατοχική σχέση με τα αρχειοθετημένα στοιχεία, συνιστά σημείο αναφοράς και παράλληλο σημείο εκκίνησης της μετέπειτα πνευματικής ελευθερίας του κατόχου. Παράλληλα η πόλη, ενσωματώνει εντός της και αποκτά την “δικαιοδοσία” επί των στοιχείων

vi. Η πρόταση δεν συνιστά κατοικήσιμο τόπο! Δεν συνιστά καταφύγιο! Δεν συνιστά ένα άλλο είδος “τραπεζική θυρίδα”! Αποτελεί κοινό υπόνομο (υπό - νέμω)

vii. Η πρόταση συνιστά ένα δυναμικό δίκτυο στατικών αντικειμένων. Υπάρχει αναφορά στη σχέση των διαμετακομιστικών σταθμών (ή επιπλέον η έννοια των logistics)

Συμπερασματικά και ανακεφαλαιώνοντας τα ανωτέρω σημεία, θα προσπαθήσω να αναπτύξω μία γενική επισκόπηση και επιχειρηματολογία, είτε υποστηρικτική είτε επιχειρηματολογία που θέτει την πρόταση υπό αμφισβήτηση, με σκοπό την ενδυνάμωση της πρότασης.

Η αρχιτεκτονική οφείλει να αναπτύξει πειστική επιχειρηματολογία στο θέμα της συνεχούς και ολόενα και εντεινόμενης επιδίωξης απεδαφικοποίησης από πλευράς του ατόμου-πολίτη. Ο σύγχρονος “θραυσματικός” άνθρωπος δικαιούται να διεκδικεί την κατοχή τόπου καθώς και την ελευθερία μετακίνησης. Η νέα αρχιτεκτονική της πόλης, ας εστιάσει (και) στις δημόσιες - κοινές - μη πεπερασμένες υποδομές, ως άδυτη υλικότητα. Οφείλει να μετασχηματιστεί και σε “αρχιτεκτονική της σκόρπιας ζωής”. Η πόλη διεκδικεί ρόλο “μύστη” και ρυθμοδοτεί την ημέρα της αποχώρησης ή- και την ημέρα της παραμονής ή-και την ημέρα της επιστροφής.

Έτσι οι πολίτες (αυτοί που εμπιστεύτηκαν κάποια πόλη για την απόθεση των στοιχείων τους) γίνονται μέρη μιας συνολικής υπό-δομής με κύρια και κοινή αναφορά στο ίδιο σώμα (ibid.)

Επιδιώκεται η ενδυνάμωση της σταδιακής αποφόρτισης και ελευθερίας του αστικού εδάφους (ως επιφάνεια)

Επιδιώκεται η επιρροή επί των μελλοντικών αστικών εστιών. Τα μελλοντικά ενδιαίτηματα αδειάζουν από “περιττά” στοιχεία που καθίστανται ολόενα και πιο εφήμερα. Οι μελλοντικοί αστικοί τόποι καθίστανται εν δυνάμει κενοί και “αβάπτιστοι”.